

Maylis Adh mar

Velsignet v re Sixtine

Roman

Oversat af
Fran ois- ric Grodin

Oversat efter: Maylis Adh mar, B nie soit Sixtine
   DITIONS JULLIARD, 2020

texte | tekst

Sauveterre-de-Rouergue, december 2014

Fader, jeg hengiver mig til Dig.

Jeg hengiver mig

til min egen beslutning.

Mit valg.

Herre, jeg har bedt i mange timer,

på knæ,

selv når min krop vægrede sig ved det.

Jeg har bekendt mine synder.

Jeg har fulgt Din lære.

Jeg har bedt rosenkranse,

hver søndag. Også Mariabønnerne.

Jeg har hengivet mig.

Herre, jeg har lidt ofre for syndernes forseelser.

*For de forseelser, der forsynder sig mod Jesu Hjerte. Jeg har ofret
alt.*

Jeg har gjort bod.

Du forlod mig ikke.

Mig, den enlige kvinde, svag og ledt i fristelse.

Den ensomme mor.

*Ved Adams mindste vræl,
i de ulykkelige nætter,
i smilene fra verden i den sommerhede liggestols dyb.
I de første tøvende skridt.
Der var du der.
Du forlod mig ikke.*

*Trods min ulydighed, min troløshed, min flugt.
Du var der.
Det bliver i aften.
I aften finder jeg kræfterne.
Forsage dødsyndens
eller tro på min egen sandhed.
Det bliver mit valg,
min hengivelse.
Og Du vil være der, det ved jeg.
Jeg er ikke bange.
Ikke bange for Dig.
Jeg er denne kvinde, der lige har tilbragt atten måneder med
Adam.*

”I skal blive mangfoldige!”

Les Sorinières, april 2012

De skynder sig. Hvem når først hen til fjerde og femte række? Hvem kan gøre sig bemærket lige bag ved æresrækkerne med de umådeligt stolte forældre, de meget ranke bedsteforældre, de yderst fikse fætre og kusiner samt nevøerne og niecerne med deres engleansigter? Der er mindst to hundrede mennesker, der høfligt albuer sig frem i La Maillardières kapel. Et knæ i gulvet, et stort korsets tegn foran alteret, og i det samme går flere hundrede par øjne på jagt efter den bedste plads. Man undgår at banke næsen ind i den store hat, der sidder på en elegant kvinde i høje hæle. Man snuser, man søger bekendte ansigter med blikket, en karseklippet prins i jaket overstrøet med militære ordener. Hurtigt. Hurtigere. Musikken spiller allerede. Og nu træder Hugo allerede ind i kapellet med sin mor under armen, en gråklædt kvinde med et passivt og ømt smil. Man ved, at det gælder om at sidde godt, forestillingen varer i mindst to timer. Og så

kommer hun til syne, Marie-Sophie, ledsaget af otte brudebørn, alle klædt i hvidt og lyseblå Vichy-tern. Den unge brud, der har en diskret knold i nakken, et ekstra langt slør, et ærbart smil, lys hud og et blegt, sminkeløst blik, stikker hånden ind under sin fars venstre arm, en oberst med løftet hoved og stiv nakke, og i det øjeblik virkeliggør hun sin drøm og sin pligt. At blive hustru. Hugo tager imod hende foran alteret iført en sober, sort skødefrakke, som virker for stor til ham, hans krop er for tynd til tøjet. Gæsternes hovedbeklædninger danner en regnbue under kirkeskibet. Ikke en eneste hat forstyrrer det herlige skue. Ceremonien er meget vellykket. Tridentinsk messe, den overdådige latinske liturgi, som har hørt hjemme i den romersk-katolske kirke siden det 16. århundrede og nu er så sjældnen, en præsteduo i gyldne messehageler. Sange udbasuneres, brystkasser svulmer, og næsebor indsnuser den hellige duft fra blomsterbuketterne, opalfarvede liljer opsat på kirkebænkene med halmfarvet snor. Så kommer udvekslingen af vielsesringene, *Ave Maria*, brudeparret, der vier deres hjem til Jomfruen, knælende foran statuen af Den ubesmittede Maria, og bønner for Frankrig: ”Almægtige, evige Gud, som har grundlagt frankernes rige som denne verdens redskab for din guddommelige vilje, din hellige kirkes sværd og skjold ...”

Man samles til en champagnecocktail på stentrappen uden for et lille slot på Loireflodens bred. De gudfrygtige gæster er tørre i halsen. Sixtine drikker med måde. Et lille glas, højst to. Hun afskyr beruselse og kender næsten ikke til den. Den nyankomne ved Ber-trand du Gesclin-bordet er meget mere tiltrækkende end den hellige drik. Sixtine læser den forsinkedes navn på bordkortet, der ligger til venstre for hendes tallerken: Pierre-Louis Sue de La Garde.

– Jeg er en af Hugos venner fra École polytechnique, siger Pierre-Louis.

– Sixtine Duchamp, jeg synger i kor med Marie-Sophie i Rennes. Vi har vist mødt hinanden før.

– Skulle jeg virkelig have glemt det?

– Det er længe siden. Jeg var lille. Til Korsbrødrenes sommerlejr.

– *Mea culpa!* Jeg har været med til næsten alle sammen, siger den unge mand og rækker sin tændte lighter hen til hendes cigaret.

– Duchamp? fortsætter han med rynkede bryn.

– Ja.

– Er De i familie med søster Thérèse de Jésus?

– Bestemt. Det er min storesøster.

Sixtine kan ikke lade være med at skæve til den unge mands militærfrisur, hans velskabte, stærke krop, det karseklippede hår, den blottede nakke, det mørkeblå jakkesæts perfekte snit, knapperne med de franske liljer og den bordeauxrøde butterfly. Efter bordbønnen går man til bords.

Omkring tallerkenerne med laks en papillote er samtalen hjertelig og kun afbrudt af indskud, fædrenes taler, først Marie-Sophies, som er henrykt over foreningen af de to familier og den kommende efter-slægt, og siden Hugos fædrene ophav, der takker de tilstedeværende og glæder sig over at byde en så bedårende svigerdatter velkommen i familien. Du Guesclin-bordet er sympatisk: De er alle mellem tyve og tredive og har deres singlestatus som væsentligste fællestræk. Da det andet rocknummer starter, vender Pierre-Louis sig mod Sixtine. De danser med hinanden til tre numre. Eliteingeniøren sætter pris på sin dansepartner, som er smidig med måde, og som yndefuldt og smilende lader sig føre. Hun har allerede i al beskedenhed fortalt ham, at hun læser kunsthistorie på Det katolske universitet i Rennes. Han har udførligt fortalt, hvordan han efter tre år i det private erhvervsliv i Paris netop har startet sit eget it-konsulentfirma sammen med en kammerat fra samme studieårgang, der har *en komplementær profil*. Mere behøver de ikke at vide om hinanden; ude på danse-gulvet, der er helt fyldt med spændstige kroppe, går deres trin godt i spænd. Pierre-Louis beder en jakkeklædt tjener om et glas champagne til sin dansepartner. Føreren selv tager sig en dobbelt whisky. Hun synes, han virker selvsikker, streng, forførende, stolt, ligefrem, et pålideligt menneske. Han har et ærligt og ligefremt blik ligesom mændene på de gudfrygtige billeder på familiealteret, krigshelgenernes ansigter. Netop. Pierre-Louis har det samme frygtløse

blik som disse Vorherres soldater, disse virile mystikere, for hvis fødder Muriel, Sixtines mor, udgyder så mange bønner.

Sixtine behøver ikke vente længe. Tre dage senere inviterer Pierre-Louis Sue de La Garde hende på en god restaurant i Rennes, derefter til klassisk koncert. Og endelig, den første weekend i maj, takker hun ja til at tilbringe en dag på landet hos nogle af Pierre-Louis' venner i nærheden af Brest, med sidstnævntes lillesøster Élisabeth i rollen som anstandsdame og med hendes forældre, Muriel og Bruno Duchamps velsignelse. Og der, under en spadseretur på den forrevne kyst, strejfer eliteingeniørens læber Sixtines. Et dristigt kys, mund på mund. To dage efter trækker Pierre-Louis en æske ud af lommen på sit marineblå jakkesæt, afslører en forlovelsesring af guld sat med en ametyst. Han erklærer, at han vil have fem eller seks børn, nævner, at hans virksomhed går strygende, Sixtine kan afbryde sine studier med det samme, der er ingen grund til at søge job, hun får hænderne fulde med Sue de La Garde-arvingerne. De kommer snart og vil tage al hendes tid.

– Fru Pierre-Louis Sue de La Garde, hvisker han.

Sixtine smiler, siger ja, henrykt. Det er jo hendes plads! Hvad nytter det at finde et erhverv? Disse tre års kunsthistorie, som var spændende, men konstant truet af et damoklessværd – hvad skal der ske i morgen? – er nu til ende. Det rigtige udfald. I morgen? Der bliver hun fru Pierre-Louis Sue de La Garde. De får fem børn, eller

seks, *om Gud vil*. Et nyt hus vil åbne sine døre for hende, det vil tilhøre hende, hun bliver dets frue. Et stort borgerligt hus i en forstad til Nantes. Pierre-Louis har allerede underskrevet købsaftalen.

– Du vil kunne lide det, forsikrer han hende nogle få minutter efter at have sat guldringen på hendes finger.

Sixtine stiger ud af sin kommende ægtemands bil. Hun betragter sine forældres hus, som Pierre-Louis Sue de La Garde skal besøge i næste uge for officielt at anmode Bruno Duchamp om hendes hånd. I aften er Muriel alene i dagligstuen. Hun er den første, der får den dejlige nyhed om giftermålet at høre. Begejstring, smil, lykke. I stedet for sin daglige rosenkrans beder hun som takkebøn den aften tre, der hver består af et fadervor og ti hil dig, Maria fem gange i træk. *Et ægteskab med en Sue de La Garde? Det er en gave fra himlen!* Samtidig standser Sixtine op foran vinduet i sit ungpigeværelse og betragter gennem ruden den romanske Jomfru, der sidder på sin stensokkel.

Tak, hellige Jomfru Maria. Tak. Jeg fortjener ikke så megen lykke, jeg er blot en synder, Din uværdige datter. Tilgiv mig mine fejl, tilgiv alle mine synder. Jeg er sikker på, at jeg ved så from og retfærdig en mand som Pierre-Louis' side vil vokse mig mere forstandig, at jeg vil vokse mig større på hellighedens vej. Tak, hellige Guds Moder, for at vise mig vejen og lade mig møde en god kristen som Pierre-Louis. Jeg takker Dig ydmygt og lovpriser Dig for alle Dine velgerninger. Amen.

Vielsen finder sted i slutningen af august i Sixtines farmor og farfars familieejendom, et stort hus i landlige omgivelser uden for Ploërmel. Muriel kan ikke fordrage det sted: "På landet keder man sig om dagen og er bange om natten," siger hun i tide og utide. Men i dag, da hun betragter parkens store, nyslåede plæne, hvor det store, hvide bryllupstelt er stillet op, bliver brudens mors ansigt oplyst af en lyk-saligt smil. Inde i Ploërmel kirke tegner messen til at blive endnu smukkere end Marie-Sophie og Hugos vielse. Fulgt af hundredvis af blikke fulde af bevægelse, beundring og måske misundelse (men hvad gør det?), bevæger Sixtine sig op mod alteret iført sin kjole, der udstråler noget uendeligt rent, og et diadem med tylblomster, der fortsætter i et langt, ubesmattet slør. Som en prægtig glorie står tolv nevøer og niecer omkring hende med deres kasserolleklipninger, lyse rottehaler, blegrøde Vichy-tern til pigerne og marineblå til drengene. Alle hendes venner fra koret i Rennes er i kapellet, der er viet til den hellige Jeanne d'Arc, under Jomfruen fra Orléans lilje-besatte banner. Deres stemmer stiger op under kirkeskibet, når de synger "Kronede Jomfru" for en anden uberørt kvinde. Muriel holder en glædeståre tilbage, og en taksigelse undslipper hendes stumme og nøgne læber ved lyden af de himmelske englestemmer.

*Kronede Jomfru, salighedsport,
Forseglede kilde, for os du har gjort
Guds udsendte søn for vore synder at sone
Oh Jomfru Maria, vor Moder med krone.*

Fader Mathias, nær ven af Pierre-Louis og præst hos Korsbrødrene, svinger røgelseskarret hen over sine sko, der er besat med sølvspænder. Røgelsen, kirkesangen, gæsternes hatte, lyserøde, lysegrønne, Sixtines mælkehvide kjole, brudeparret, der vier deres hjem til Den ubesmittede Undfangelse, knælende, med blikket rettet mod statuen af Vor Frue af Fátima. ”Oh, Jesus Kristus, forlad os vore synder, fri os fra helvedets flammer, og før alle sjæle til himlen”, det er alt sammen meget vellykket. De tilstedeværende er begejstrede. Og fader Mathias går på prædikestolen.

– Kære børn, der hviler en tung opgave på jeres skuldre, nemlig at være katolske ægtefolk i en hedensk verden, at være forældre til nye, små korsriddere, som skal vokse op midt iblandt dette frafaldne folk. Pierre-Louis og Sixtine, alle de børn, som Gud vil skænke jer, bliver jer en nådegave og en stor velsignelse. Som vores stifter, broder André, sagde: ”I disse dekadente og trosfornægtende tider bliver det endda en pligt.” Kære Pierre-Louis og Sixtine, og jer, de troendes samfund, sørg for, at disse børn, som vi håber bliver talrige, får

indprentet den romersk-katolske tro. Jeg kan kun opfordre jer til at følge buddene i Første Mosebog: ”I skal blive frugtbare og mangfoldige! Opfyld jorden, og gør jer til herre over den!”

Efter to en halv times ceremoni går Sixtine og Pierre-Louis ud af kirken. Rigtige rosenblade flagrer i vinden og glider mellem fingrene på de yndige brudebørn. Hen ved tre hundrede gæster følger efter det unge brudepar, der er steget ind i en sort Ferrari 250 California med retning mod Duchamp-familiens familieejendom. Der indledes med en skål, en champagnefontæne, og små konditorkager, som bliver båret ind af tjenere med hvide handsker, som Pierre-Louis leende kalder ”lakajerne”. Sixtine trykker hænder, rækker kinderne frem til kys fra venner, forældres bekendte, tanter med navne, der er blevet glemt, og personer, hun aldrig har mødt før. Isabelle Ledent, Pierre-Louis’ onkels søster, faren til Lounarès, en ung præsteelev, som hun kender fra Korsbrødrenes lejre, grev de Daumont, hr. og fru Frédéric, nære venner af gommens forældre og så videre. Der mangler kun søster Thérèse de Jésus for at fuldende billedet. Hendes priorinde har fundet det klogest ikke at lade denne festlige aften bringe forstyrrelse i sjælen. Klokkeren 21 istemmer fader Mathias bordbønnen, og alle sætter sig der, hvor deres navn står skrevet på et elegant rektangulært stykke karton. Man har sørget for at samle singlerne omkring det samme bord. Til højboards sidder brudeparret,

fader Mathias, vidnerne, Marie-Sophie, Hugo, Sandrine og de andre nære venner. Tæt på dem sidder det unge ægtepars forældre, grev de Daumont, en oberst og hans hustru og nogle privilegerede personer, som rang eller venskabsgrad har løftet helt derop. Ved siden af Muriel troner Madeleine Sue de La Garde. Det mødrene ophav til Pierre-Louis og en hel sværm af andre børn har intet tilfælles med skøgen, der siden blev Jesus Kristus' tjenerinde, og som hun delvist deler navn med. Alene hende påklædning, marineblå mokkasiner, altid, nederdele, der går hende til tyve centimeter under knæet, ofte skotskternet, poloskjorte, ligeledes marineblå til dage på landet, skjortebluse med små hvide knapper til kirkegang, det vil sige fem gange om ugen, hvid perlehalskæde, uomgængelig, en medalje med Jomfru Maria, hende fra Rue du Bac, den Mirakuløse. Madeleine er et mirakel. Hendes vilje er fast, hendes tro urokkelig, hendes ord altid samstemmende med den katolske tradition. Hun er fortaler for, at moderen skal underlægge sig familieoverhovedet, faderen med andre ord, samtidig med at hun styrer husstanden med hård hånd, inklusive ægtemanden. Madeleine er høj, kraftig uden at være tyk, og har brede hofter, der er som skabt til at bringe otte efterkommere til verden. Hun er solid og giver ikke efter, aldrig nogensinde, hun taler højt, beder sine bønner i ydmyghed, krumbøjet, på knæ, ler højlydt, skælder ud højlydt og ofte.

Hun er adjutant ved kavaleriet, havde Sixtine vovet at sige til sine veninder på sin meget ærbare polterabend – middag lørdag aften, gætteleg om hendes kommende ægtemands karakter, i seng halv et om natten, søndagsgudstjeneste klokken 11 næste morgen, picnic på stranden. Alle pigerne havde leet samtykkende. Ja, Madeleine Sue de La Garde er i sandhed en adjutant. I denne store familie er hun den ubestridte herskerinde, der afgiver ordrer. *Gladys, hustru til nummer 2, tag ud af bordet, nej, Louise, hustru til nummer 1, De skal ikke røre noget i mit køkken, det klarer jeg selv. Marie-Aude, hustru til nummer 5, læg dog Deres børn i seng, det er sent, og vi bliver forstyrret af deres pludren.* Og så videre. Sue de La Garde-verdenen er styret af denne kvinde, datter af en militærakademimand, gift med en militærakademimand, mor til fem drenge og tre piger, bedstemor til syv små lyshårede hoveder og ansvarlig for koret på Korsbrødrenes sommerlejr for unge.

[...]